

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-uca 1. sz.
1. EMLEKLET
hová a lap szellemi irányítását illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vez. 16

Papirgyárosok öröme.

Pécs, 1896. február 13.

(*) Mult év végével kaptak a törvényhatóságok közigazgatási bizottságai egy miniszteri „meghagyatik“-ot, hogy ezentul a szokásos félévi jelentések helyett minden év március havában az elmúlt évre vonatkozólag évi jelentések küldendők be, melyek felöleljék magukba a közigazgatás menetének minden fázisát, a pénzügyeket, gazdasági, ipari, igazságszolgáltatási viszonyokat, és ezzel a „meghagyatik“-kal egyideűleg küldött kérdőívek rovatainak pontos betöltésével akként készitendők el, hogy minden miniszteri tárca megkapja a maga illetőségét a sok irka-firkából, melyet aztán elhelyeznek az illető miniszterium levéltárában, míg rá nem kerül a sor a kiselejtezésre, hogy a sajtosok is hozzájussanak imigy egy kis olcsó takaró papiroszhoz.

Volt alkalmunk hallani ugy a vármegyei, mint a városi közigazgatási bizottsági üléseken eme rendeletnek a célszerűtlenségét, kivihetlenségét és a szerfölötti munkaidő, — tehát pénzpazarlást is, melylyel annak effektuálása jár. De hát azért alárendelt hatóság a közigazgatási bizottság, hogy teljesitse azokat a kötelességeket, melyeket onnét felülről reá mérnek.

Az új munkarend pedig a következőket kívánja meg: A bizottság előadói (vannak pedig ilyenek nyolcan) megcsinálják (ha tudják) a maguk terjedelmes jelentéseit, kitöltik az egyenkint több százra menő kérdő pontokat és ezeket el látják saját előadói véleményükkel. Ha készen vannak vele, 20—20 példányban, mert rendszeren ennyi tagja van a közigazgatási bizottságoknak, sokszorosították, és ezután következnek azok tárgyalása.

Itt már aztán meg lehet kissé állapodni. Tudvalevőleg a bizottsági előadók nem rendelkeznek külön irodával, vagy ha némelyiknek van is ilyen, ugy az eléggé el van foglalva a folyó munkákkal. Nem marad egyéb hátra, mint az amugy is elégtelen városi, vagy megyei iroda személyzetet kell megterhelni a nyolc előadónak egyenkint 8—10, vagy tán több ives jelentéseinek lemásolásával, sokszorosításával, hogy a bizottság tagjai kellően tanulmányozhassák.

Mily temérdek pénzbe kerül tehát a dolog csak eddig is. De hát menjünk tovább. A bizottság tagjai megkapják egyenkint a nyolc darab jelentést, lehet valami 70 sűrűn teleirt iv. Most tessék ennek neki feküdni — ha lelkiismeretes ember a bizottsági tag — tanulmányozni és megalkotni a maga külön véleményét például a fölött a kérdés fölött, hogy miért szá-

porodnak a börtönök lakói? Mi az oka a nép elszegényedésének? a kivándorlásnak? a nagy gyermek-halandóságnak?

Tegyük föl, hogy minden egyes bizottsági tag a rendelkezésére álló időt, éjjelt-nappalt, fölhasználta a tanulmányozásra, megalkotta a maga véleményét, a kitűzött időben elkövetkezik a bizottság által fölküldendő fő-jelentés összeállítás, megszövegezése. A tanácskozás eltarthat 7—8 napig s mire készen vannak az anyaggal, lesz megint dolga az irodáknak a száz ives jelentésnek nyolc példányban való elkészítésével, hogy a vármegye, vagy város állapotáról hű képet nyerjen a kormány, ha ugyan ott volna valaki, a ki ezt a sok irka-firkát elolvasná?!

Pedig hát minderre semmi szükség. Dicső belügyi kormányunk, mely a legprimitívebb fogalmával sem bír a komoly munkának, hogy valamit dolgozni látszások, hát sorra plagizálta a Bach-rendszer rendelet gyűteményét. Mivel pedig ebből az anyagból már teljesen kifogytak, elővették a mult századbeli II. József korából való rendelet gyűteményeket és ebből puskázták ki ezt a legujabb abszurdumot. Tudvalevőleg II. József tiz kerületre osztotta az országot. Egy-egy ily kerületi főnöknek volt kötelességévé téve, hogy hasonló kaliberű jelentést küldjön magának

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Változás.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —
Irtá: **Honthy István.**

Egy kocsi robogott el az ablak alatt. Erzszi egy pillanat alatt eldobta kezéből a himzést, melyen előbb szorgalmasan dolgozott s oda futott az ablakhoz. Se közben kipirult arccal szólt be valakihez a közbenyiló szobába.

— Mama, édes mama, hamar! Ő jön.

Az ablakon keresztül azonban nem lehetett mást látni, mint egy kis porfelhőt, a mit a tovarobogó kocsi hagyott maga után.

A másik szoba ajtaján megjelent egy jóságos arcu, élteskoru asszony, kezében egy nyitott könyvvel, melyből bizonyára figyelmesen olvasott előbb. Mosolyogva fedde meg a leányt.

— Ugyan mért háborgatod az embert? Hisz én semmit se láttam.

— Én sem, édes mama. De ő volt hidd el. Most kell haza jönnie.

S ezzel ujra oda fordult az ablakhoz s figyelmesen hallgatózott. — A kocsirobogás mintha megszűnt volna.

— Hallod? Most állt meg a kocsi. Ő az, ő az!

A jóságos arcu asszony még mindig

mosolygott. S a leány oda szaladt hozzá, körülölelte s keblére rejté az arcát.

— Édes mama, hogy örülök!

— Jó, kedves leányom, de hát mi oka ennek a nagy örömeinek?

— Mi oka? Óh, te mama, de különös kérdés! Hogy ne örülnék, mikor ő haza jön?! Tudod-e, hogy három éve nem láttuk egymást? Én még kis leány voltam, ő meg csak tacsó gyerek. Azóta megnőttem én is, ő is megemberesedett. Hiszen mondta Éva néni, hogy mikor tavaly fenn volt nála Pesten, milyen nagy volt, ugy kellett lehusnia magához, hogy megcsókolhassa. Aztán bajusza is van már. Szóval egész ember.

De egyszerre összekapta piros ajkait s ujra az anya keblén keresett buvhelyet. Mert az most már nem mosolygott, hanem vizsgálva nézett az arcára, a mint nagy telkesedéssel beszélt. S aztán megsimogatta a keblén nyugvó szőkefürtös fejet.

— Leány, leány, nagyon is elragadtatol. Hiszen megnőttemek mindketten; nem a régi játszótársak vagytok már, hanem legfeljebb jó ismerősök. No de nem tanítalak. Tudom, hogy az én Erzsikém komoly kis leány s tud okosan is gondolkozni. Most pedig folytasd a munkádat. Délutánra megígérte Éva néni, hogy átjönnek az ifju ural. Okosan kell ám magadat viselned!

Okosan!

Ezen az egy szón sokáig eltöpreng a leány, mikor anyja magára hagyja. Hát mos-

tani viselkedése nem volt okos? Hát nem illik talán, hogy örüljön annak hasaérkestén, kivel gyermekkorú játszótársak voltak, együtt jártak az iskolába s együtt futkárortak erdőben, mezőben. Igaz, hogy annak már nagy ideje. Azóta ő már elvégezte a jámbor apácánénikéknél a növeldei tanulmányokat s itthon most édes anyjának a házi dolgokban segítője, jobb keze. Mert édes anyja egyedül van a kis gazdaságban; hisz apját régen eltemették. Együtt öntözték sirján a virágokat gyermekkorában ő vele, — most még se fogadhatná örömmel, hogy ujra látja? Mért nézett rá anyja olyan vizsgálva, olyan különösen, mikor dicsérte? Hát nem igaz? Hiszen már férfi lett, egy pár esztendő mulva bevégzi tanulmányait s haza jön fiskálisnak. És akkor meg is házasodhatik.

Ekkor csak félrecsuszamlik a tü a himzésen s a leány szívesenve kapja be egyik ujját ajkai közé. S még meg is ráskódik utána. Nevetséges! Hogyan is gondolhat erre? Ő házasodnék meg? Hiszen még gyerek, s nem is kapna leányt a városban. Alig ismeri már itthon valaki. Bizony nem is szép tőle, hogy évekig se néz haza s a szegény Éva néni, az anyja, ha látai akarja, fel kell fáradnia hozzá abba a rengeteg nagy városba. Majd meg is pirongatja ezért, csak jöjjön el délután!

És várja.

Délután föltit magára azt az otthonkáját, a melyiknek a színe a legkedvesebb

a császárnak, a ki a lelkiismeretesség mintaképe volt.

Ezek az intézkedések mind a történelem lomtarába kerültek, a kerületi főnökök eltűntek a föld színéről és csakis az látszik ebből a szolgáló utánszából, hogy akcióképtelen kormányunk meg akarja magának szerezni azt a népszerűséget, a mivel II. József császár bírt, a mely halálával forrongásra készítette a jogára alatt levő összes népeket.

A mi kormányunk valamivel többet követel meg, mint a nagy reformer uralgó. Ez csak tíz bezirkert, a kinek más dolga sem volt, terhelt meg a munkával, míg a mostani kormány bölcsesége (?) 63 vármegye és 26 törvényhatósági joggal felruházott város közigazgatási bizottságának a nyakába sózza azt az ingyen munkát, a minek a Bánffy-kormány éppen nem veszi semmi hasznát, az ország pedig még kevésbé.

Ugyan micsoda komolysággal lehet azt venni, hogy az a szakreferens akárminő választ is adjon például arra a kérdésre, hogy a városi bírák milyen pontossággal teljesítik kötelességeiket? Mintha bizony ennek kedvező, vagy kedvezőtlen elvállalásától (!) függene a közigazgatás megjavulása. Hisz a kormány különböző szakközvegeitől, az alája rendelt hivatalfőnököktől, állandó gazdasági tudósítóktól, kereskedelmi és iparkamaráktól háromszorosan is megkapja a tájékoztatást. Vagy talán az államépítészeti hivatal főnöke, (mert ennek teszi kötelességévé az új rendelet) jobb véleményt tud adni a hitelviszonyok depravációjának okairól, mint a hivatott szakközvegek!

Bizony, bizony, ha egy mákszemnyi önállóság, egy szemernyi gondolkozási képesség volna azokban a közigazgatási bizottságokban, hát követnék Pestmegye példáját,

volt ő előtte a gyermekkorban. Hajába egy piros muskátlit tűz, mert azt szerette ő legjobban eszelni.

Eszelni! . . . vajjon mit szeret most? Mi a kedves most neki? Ugy dobog a szive; szinte fél, hogy meghallja az anyja s beszélgetést kezd vele mindenféle dologról csak hogy muljék az idő.

Hát bizony el is múlt. Itt van már a látogatás ideje, jöhetnek a vendégek.

Künn egyet vakkant a Bodri. Aztán egy pár éles hangot hallat, melyen meglátászik, hogy ismerős jön, a kit örülve fogad.

S a leánynak ideje sincs, hogy kinézzen. Már felnyilik az ajtó, s belép azon egy öreg asszony, olyan jószágos arcú, olyan kedves, mint az ő mamája és . . . És más senki.

— Isten hozta, édes Kézdiné. Hát a kedves fia, a Lajos?

— Már bocsásanak meg, kedveseim, neki, de még délelőtt a vasutnál megígérte egy ismerősének, hogy elmegy hozzájuk. Elkíséri ideig s innen sietett oda. Majd érttem jön . . .

— Nos hát akkor itt fogjuk. Már csak úgy illett volna, hogy átszaladjon egypár percre hozzánk, nem kellett volna megvárnia az illem követelte vizitidőt, ha most el van igérkezve. Bizony pedig mi Erzsivel igen szeretnénk látni. Délelőtt lestük is, midőn ezen az utcán ment kocsin haza, de hát nem láthattuk meg belőle egy szemernyt sem.

dáját, a mely hivatkozással a közigazgatási bizottságokról szóló törvény 64. §-ára, mely szerint ezeknek a bizottságoknak joga van felírni, joga van tárgyalás nélkül hagyni, az intézkedést megtagadni, ha olyas valamit kívánnak tőlük, a mi abszurdum: az évi jelentések beküldését megtagadta.

Nem szükséges tehát bevárni az egyes szakreferensek véleményeit az iránt, hogy a miniszter rendelete tulhulladott állásponton mozog, hanem igenis, tudtára kellene adni a kegyelmes uraknak, hogy ha ők nem értenek a törvényhez, ért hozzá a bizottság, és megtagadja a rendelet fogadtatását, a melyből csakis a papirgyárosoknak, de másnak senkinek a világon sincs haszna.

Persze, ez így is lenne, ha volna bátorságuk a közigazgatásban ülő férfiaknak. Nálunk Pécsen csak egy férfi akadt a városi bizottságban, a ki meg merte ezeket mondani, de nem rajta múlt, hogy nézetét, a mi a törvényen alapult, el nem fogadták. Hja, ide férfiak és nem a kormányoknak lekötelezett emberek kívántatnak!

H i r e k.

Pécs, 1896. február hó 13.

Keresd az — asszonyokat.

Valami titokzatos ügyben folyik most a vizsgálat a rendőrségnél. Maga a főkapitány vezeti a vizsgálatot; az ő kezében futnak össze a nyomozás sokfelé kiterjedt szálai s nála teszik meg a jelentéseket a városnak egy bizonyos utcájára kiküldött rendőrök.

A vizsgálat jelszava: keresd az — asszonyokat! Igenis, asszonyok keresetnek. De nem vádlókul, csak tanukul.

Maga a vádbeli cselekmény pedig — a mint megtudnunk sikerült — a következő: Egy fiatal asszony alig két hónapos menyecske, még a lelkemadta jött be a főkapitányhoz

Az öreg asszony csak most fordul a leány felé.

— Az ám, ni. Hisz az Erzsikét emlegettem is neki, hogy milyen nagyra megnőtt, milyen kedves, milyen szép.

A leány egy kézcsókkal felel az öreg nő szavaira, hogy elhalgattassa.

— A néni igen jó . . . Hanem az igazán nemszép Lajostól . . .

S majd gyorsan kijavítja magát:

— Kézdi urtól, hogy legalább nem nézett be pár pillanatra. Hiszen mehetett volna azután is látogatóba.

— Nézze el néki, édes, ezt a bűnét. Együtt jött valami pesti ismerősével; azok is itt lesznek pár hétig a városban. Megígérte nekik, hogy ő kalauzolja el őket először a nevezetesebb helyekre.

A vendég látja, hogy kíváncsiságot keltett. S miközben leülnek, folytatja is.

— Tudja, kedves szomszédasszony, Pesten könnyen megy a jóismeretség. Lajosomat szeretik mindenütt. Egy igen jó barátja van; tehetős árva gyerek, s ennek van egy szép huga. Jó ismeretség áll fenn köztük s most lejöttek vele ide nyaralni. Majd nékem is vendégeim lesznek többször.

Erre az újságra Erzsike kezében, ki éppen kávét akar felszolgálni a vendégnek, majdhogy ki nem ömlik a csésze. Egy kevés ugyan a jó sűrű tejes kávéból kiloccsant a szőnyegre, de még jó, hogy a csészét el nem ejtette, annyira meglepte, a mit hallott.

— Ej, kis leányom, hol jár az eszed?

panaszkodni. Szomorúan sorolta el a baját s a sűrű könyhullatás miatt alig tudta befejezni a szavakkal:

— Félt az uram, tekintetes kapitány ur, igen félt; nem tudem már kiállani a szerkesztésért.

A főkapitány ur mosolygott s azt kérdezte a menyecskétől:

— Talán van is oka arra az urának, hogy féltse magát?

A menyecske szabadkozott.

— Dehogy van, dehogy van, hiszen olyan vagyok hozzá, mint a keses bárány.

— No, majd a lelkére kötöm az urának, hogy ne féltse.

A főkapitány e vigasztaló szavaira el távozott a menyecske s rövid vártatra bejött a férj, az öles természetű Ondrikó János.

— Panaszom van, — mondta.

— Hallom.

— Félt az asszony, mód nélkül félt, nem lehet már kiállani.

— Talán okot adott a féltésre.

— Dehogy kérem, nem vétek én az ellen még álomban se.

— Hát elmehet, Ondrikó János, szólt némi gondolkozás után a főkapitány; majd becitáltatom mindkettőjüket s tisztába hozzuk a dolgot.

Az ember elment s egy jó félóra alatt egy összekarmolt képű leány, meg egy kézzelre vert legényke istancizott a főkapitány urnál:

— Mi bajotok?

A legény felelt:

— Megvert az a buta Ondrikó János.

A leány tóditá:

— Engem meg az a nyeltes felesége.

A főkapitány ur e vallomásra tisztán látott mindent s Ondrikó János és a felesége között, kik olyan hűségesek egymáshoz, mint a kivárat, — nem merte elvállalni a békéltető angyal szerepét, hanem most a s s z o n y o k a t kerestet. kik tanuk legyenek az Ondrikó János és fiatal feleségének egymáshoz való nagy — h ű s é g e beigazolására.

Vidéki hát ralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hát ralékaikat mielőbb beküldeni.

Dorgálja az anyja s nevetnek a kis szerencsétlenségén mind a hárman,

Aztán a két asszony előhozakodik a maga dolgával s meghánynak, — vetnek mindent, a mi rájuk érdekes, Erzsike félre ülhet a himzése mellé s nem igen háborgatják a gondolataiban.

De nem nagyon megy neki most a gondolkodás.

Fürtös fejcskájában csak egy eszme lebeg. Hát ezért nem jött el hozzájuk! Hát előbb való neki ahhoz a másikhoz menni, a kit pedig minden nap láthatott addig, mint hozzájuk? És szive úgy elfogódik, úgy fáj. Aztán meg erőt vesz rajta a kíváncsiság. Szeretné megismerni azt a nagyvárosi lányt, a ki még itthon is a maga rabjává teszi azt, a kihez pedig egyedül nekik volna jussuk. Igenis, nekik; a jó néninek, mint anyjának, neki, mint régi játszótársának és a mamának. S az a nagy uri lány elég kegyetlen megfosztani őket tőle ime mindjárt az első nap. De hát nincs elég belátása annak a Lajosnak; nem tudja, hogy most az övéké, s nem másé! No várjon, megpirogatja jól, csak jöjjön.

S végre itt van.

Igaz ugyan, hogy az öreg Kézdiné már türelmetlenkedett egy kissé, s maga akart haza menni, mert már sötétedni kezdett. De hát végre mégis megjött. A Bodri ugyan nem akarta beereszteni a kapun, de a nála levő ezüsfogantyús lovagostorral ráhuzott egyet-

Napirend 1896. február 14-én

Naptár: péntek, febr. 14. — Róm. kath.: Bálint.
— Prot.: Bálint. — Görög-kelet: (febr. 2.) Gy. sz. A.
B. — Zeidó: R. Chod. — Nap két 7 óra 10 perc.
kor. — Nyugszik 5 óra 21 perckor. — Hold két dél-
ben. — Nyugszik reggel 9 óra 16 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 1 Celsius fok hideg;
lényomás 751. — Kilátás: a központi meteorológiai
intézet jelzése szerint szeles, enyhe, helyenkint csapa-
dók várható.

Színház: „Szabin nők elrablása“, vigjáték 4
felvonásban.

Közygyűlés: A keresk és iparkamara közgyű-
lése délután 3 órakor.

— (Pécs város közigazgatási bizottsága) ma délelőtt 10 órakor tartotta látogatott ülését, a mennyiben egy tag kivételével valamennyien megjelentek. A szakelődök jelentései tudomásul vétettek. Hosszabb eszmecserére adott alkalmat a belügy-miniszternek amaz ismeretes rendelete, mely-nél fogva ezentúl a fél éves jelentéseken kívül még az egész évi működésre kiterjedő részletes jelentések is adandók. A bizottság arra az állápontra helyezkedett, hogy minden egyes előadó csinálja meg a jövő ülésre a maga jelentését, a hogy tudja és csatolja egyben hozzá a maga véleményét, a mennyiben kivihetetlennek és célszerűtlennek találja a sok hiábavavaló irka firkát. A pécsvárosi anyakönyvvezetői hivatal a mostani személy-zettel, kik jóformán csak hasafiságból látták el eddigelé a teendőket, továbbra tarthatatlan lévén, elhatározták, hogy a polgármester tegye magát érintkezésbe az állami anyakönyvi felügyelővel és elaborátumot nyujtsanak be, hogy miként volna megoldható, hogy már a közel jövőben egy külön álló anyakönyvvezető hivatal legyen Pécsen és hogy kikkel töltsenek be az állások. Több hang hallatszott az iránt, hogy az új hivatal ugyan a törvény értelmében városi hivatal legyen, az alkalmazandó tisztviselők tagjai legyenek a városi tiszti karnak, ugyan-azonban, hogy fizetéseiket az állam megtérítse a városnak; elég teher az is, ha a város adja a helyiséget, fűtést, világítást és irókész-
kettőt; be is hallatszott a szobába az ebpa-
nassos csaholása.

Mindnyájan felugrottak.

Erzsike az ajtóhoz szaladt, hanem mielőtt kinyitotta volna, egy diszkkrét kocogtatás után nyomban belépett rajta a várva várt.

Szép, délceg, magas ifju, elegáns, divatos az öltözte; de azért nincsen rajta tet-szelgő, vagy hiu. Egész férfi. a javából.

Jó kedvvel köszöntötte a szobában le-vőket. Az öreg asszonynak kezet csókolt; anyjának szintén s astán odalépett a remegve, csodálkozva álló leányhoz.

— Hogy van Erzsike kisasszony? mi-lyen viruló, szép hajadonná fejlődött, mióta nem láttuk egymást.

És kezét nyujtja felé.

A leány félénken fogadja el a nyujtott jobbot s ujai hegyével érinti meg. S hogy mondjon is valamit, üdvözlí a vendége.

— Isten hozta, Kézdí ur. Bizony régen is volt az . . . Azóta lám még a Bodri sem ismerte meg.

Mindnyájan nevetnek rajta, legjobban az ifju.

— Óh, a Bodri! Harapós kis jószág lehet, mert ugyancsak a pantallóm körül forgott. Ha rá nem huzok egyet, hát még talán emléket is vett volna belőle.

S astán megeredt a társalgás. A két öreg asszony előfogja az ifjut; kérdést kér-dés után adnak fel neki, hogy alig tud rá

reket. A kinevezendő új három tisztviselő fizetési tehát beállítatnának egyrészt kiadás-ként a város költségvetésébe, másrészt az állami hozzájárulás a bevételi rovatban szá-moltatnék el. Így van ez Budapesten, Pozsonyban, Fiumében és Debrecenben. A polgármester vállalkozott reá, hogy részletes javaslatait, az alkalmazandó tisztviselők ne-veinek felemlítésével a márciusi ülésen be-terjeszti. Az árvasszéki elnök dicsérte meg végül havi jelentésében Németh József tiszti ügyész kifogástalan munkáját és az irodájában található nagy rendet, ezzel az elnöklő főispán 1/412-kor az ülést berekesz-tette. A közigazgatási bizottság tagjait Ka-r-dos Kálmán főispán ma délbén szokás szerint ebédre hívta meg.

— (A pécsi Dalárda farsangi estélye.) Folyó hó 18-án, húshagyó ked-den, tartja a Pécsi Dalárda farsangi estélyét, mely a kibocsájtott program szerint igen érdekesnek ígérkezik. A Hattyuban tartandó est műsora a következő: 1. Bortal, Egressy Bénitól. 2. Óh, ez hajmeresztő. Történetek kuplékban. 3. A kisértet. 4. Az indiai első filharmonikus társaság felvonulása. 5. A szűzi hajadon a menny kapuja előtt. 6. A dalmok-mester és a mester-dalmokok. 7. Kuplók a legújabb eseményekről. 8. A néma muzsikás a bíróság előtt. 9. Arról lehet nagyon sokat mesélni. Kuplók. 10. Vadászdal. — Az es-tély kezdete 8 órakor. A műsört követő tánc-hoz Rác Gusztí muzsikál. Jegyek előre váltva Valentin K. fia könyvkereske-désében 1 frt 20 kr.; este a pénstárnál 1 frt 50 kr.

— (Kedélyes piknik) volt a teg-napi, melyet Rasgha Gyula ur rendezett a nögyelet helyiségeiben. Hogy jól mulattak a résztvevők, mutatja azon körülmény, hogy ma reggel fél nyolc órakor járták az utolsó francia négyest. De nem is csoda, mikor oly szép hölgy korszorú volt jelen s a kedves felelni. Szó kerül így aztán a pesti ismerő-sökre is. Az ifju pár szóban bár, de szép és sok dicséretet mond el az ő barátjáról, meg annak a hugaról.

Erzsi most is félreül s gondolkodhatik. És belátja, hogy az ő régi játszótársa nagyon megváltozott. Nem is örül már annak, hogy látja; sőt, úgy érzi, gyűlölni kezdi. Külön-ben, mikor arról a leányról beszél. Elragadta azt már az ő köréből valami; nem az, a ki volt s nem lesz újra assá soha. Egy szép álommal kevesebb forog están abban a gön-dörfürtű kis fejcskében s egy édes remény-nyel kevesebb abban az órád, meleg szivben.

Ugy érzi, kellemetlen rá még csak a látása is. Alig várja, hogy elmenjenek. Hi-szen nem közójük való már az; odavaló a nagyvárosi kisasszony, meg a nagy urak közé. Ő többé akár meg se ismerje.

S szinte örül neki, mikor mennek. Most már egészen nyugodt hangon bucsuszik az ifjutól s az öreg asszonynak mosolyogva csó-kol kezet.

S odakint hangosan nevet is, a mint Bodri, észrevéve a neki ellenséges ifjut, erő-sen csaholva keresi a rést, hogy hozzáfér-hessen. Ugy kell elkergetni a kaputól.

Hanem a mint a vendégek után besá-rul az ajtó, a leány lehajol a haragvó állat-hoz s megismogatja puha szőrét.

— Megütött a csuf ember, jó Bodri? Mért nem haraptál a lábába, megérdemelte volna?!

hásiasszonyok meg fáradhatlanul diktálták mindenkibe a jobbnál-jobb ételeket, no meg az italokat, hossa meg a Farkas Sándor husta a talp alá valót. Az első négyest 40 pár táncolta, melyben a következő hölgyek vettek részt: Angster Olga, Boierlein Gini, Bence Böke, Borsicsky Imréné, Csernyi Stefánia, Darányi Istvánné, Fekete Irma, Girtl Emma, Jilly Böke, Juhász Hedvig, Kindl Gisella, Károly nővérek, Máday Mar-git, Némethy Mariska, Róna Béláné, Rácki Panna, Rasgha Ilonka, Schneckengerger Julcsa, Szinkovich Károlyné, Scheurer Lenke, Szieberth nővérek, Szántó Etelka, Schultz Szommer Mariska, Tomanek Paula, Vész Frigyeske. A gazdasásonyi terhes és fárad-ságos teendőket Kindl Ferencné, Rasgha Katalin, Szántó Antalné és özv. Vész Al-bertné urnők végezték.

— (Pécs város közegészségügye.)

A lefolyt január hóban az előző havihos vi-szonyitva, a közegészségi állapotok általában némi javulást mutatnak. Leginkább a torok és tüdő bántalmak fordultak elő s szórványosan a hörghurut, difteritisz, vörheny és hagymás. A kórházak betegforgalma 103 fővel növe-kedést tüntet föl az előző havihos képeét. Mig decemberben az összes pécsi kórházak-ban 666 beteg ápolatott, addig januárban 769 volt ápolás alatt. Élve született a város területén 96 gyermek, meghalt 106 egyén. Közköltségen 149 egyén gyógykeseltetett. Lakás kiüresítés volt 2 esetben. A piacokon egész hó alatt semmi kifogásolni való nem tapasztaltott.

— (Tolvaj vendég.) Pólya Jó-zsef napasámos, jó barátságban állt Makk Andrásal már régibb idő óta, mindazonál-tal még soha látogatta meg est a lakásán. Tegnapelőtt este szinte összejött vele egy kis kocsmában, a hol miután jól beborostak, azt az ajánlatot tette neki, hogy hasa kíséri, igen óhajtván már egyszer otthon is vendége lenni. Makk András nem vetette meg a jó-barát emez ajánlkosását s szívesen látta ott-hon vendégeül. Mikor astán Pólya József a visitet befejezván, eltávozott, csak utána vette észre Makk András, hogy öt forintot érő szép tajtékszipkája hiányzik. Mindjárt a vendegére gyanakodott, de feljelenteni azért nem jelegette fel, csak tegnap délután, mikor az ellopott szipkát egy vidéki embernél meg-látta s kérdőre vonván, az beismerte, hogy Pólya József adta el neki a szivarcsipkát. Pólya Józsefet erre bekísérték a rendőrök, a ki be is ismerte a lopást, s asszal védeke-zett, hogy ama boldog perc emlékére, mikor először tett látogatást a jó barátja lakásában, vitte el a szipkát emléktül. Est a védekesést azonban nem hitték el neki s Makk András visszakapta a szipkáját, a tolvaj vendég pe-dig másnemű emléket fog kapni a bíróságnál a szipkalopás emlékesetül.

— (Hajasa a betörők után.)

Papp Antal ékszerésznek a Ferenciek-ut-cájában levő üzletében a mult hét végén elküvetett betörés tetteseinek ma már nyo-mába jutott a rendőrség. A betörés tettesei ugyan még nincsenek kézrekerítve, de két-ségtelen bizonyítékok merültek fel, hogy a betörést kik követték el s a most ezek ellen

folyó vizsgálatnak remélhetőleg, mihamarább meglesz az eredménye a tettesek elfogatásával. Az első nyomot a vizsgálat vezetésére tegnap az a körülmény szolgáltatja, hogy a Schlesinger-féle zálogtulajdonos két órát vitt be egy gyerek, hogy azokért kölcsönt vegyen föl. Az egyik órán nem lévén szám — a milyent eladáskor az órának kötelessége ráütni — és gyanút ébresztett a zálogház tulajdonosában s nyomban elküldte a gyereket egy alkalmazottja kíséretében Papp Antalhoz, hogy nézze meg az órákat, nem az ő tiszteletéből valók-e? Papp Antal azonnal megismerte a két órát, mint a melyeket a betörés alkalmával tőle loptak el. A fiú kérdésre vonatván, hogy honnan vette az órákat, bevallotta, hogy neki egy munkás adta át a zálogházba való bevétel végett és a munkás ott várja őt a Gyár-utca sarkán. Ha most a fiut szépen felvezetik a rendőrségre s onnan annak rendje módja szerint, mondjuk például, egy fiakker homályába húzódva, kimegy a rendőrbiztos a gyerekekkel a helyszínére, ott fogják a betörőt bizonyosan és ma már az a kóterben ül. Hanem hát az esetnek hamar híre futott a boltból az egész barátok-utcáján, hogy megvan a betörő s többek közt egy hivatalos, detektív természetű lócsiszár szegődött a gyerek mellé kíséretül s utcahosszat hangos szitkok és fenyegetések közt vitte fel a rendőrségre, hogy ime itt van a betörő, aki Papp Antalt kirabolta. Persze, ilyen körülmények közt aztán meghiusult a rendőrség utánjárása, mert bizony az ismeretlen embert nem találták meg a jelzett helyen, hol várhatta is a gyereket jó sokáig, de végre is türelmét veszítve és rosszat gyanítva, elhagyta a Gyár-utca sarkát s talán éppen ott tolongott a Ferenciek utcáján a nép között, mikor a betörő kézrekerítése fölött folyt a szóbeszéd. A meglopott órák boltjából különben a Weiss-féle zálogházba is került már a betörés alkalmával elvitt órákból egy darab, a miről szóló zálogcédulát egy házalónál találta meg a rendőrség. A zálogcédulát pedig ennek a házalónak egy facér mesterlegény adta el, ki egyik indóház-utcai kocsmában vette azt tegnapelőtt egy vasgyári munkástól, ki többek társaságában mulatott a kocsmában. Az így nyert nyomokon folytatja most a további vizsgálatot a rendőrség s a betörők — az előjelekből ítélve — nemsokára kézre is kerítettnek, ha ugyan ismét bele nem avatkozik a rendőri nyomozásba a véletlen, valami fogadatlan prókátor szerepére vállalkozó detektív természetű — lócsiszár személyében.

— **(Katonai sorsvétel a járásban.)** A pécsi járásban illetékes, első korosztályú hadkötelesek részére a katonai sorsvétel február 22-én reggel 8 órakor lesz a vármegyeházán.

— **(Szökött katona.)** Megirtuk, hogy a Tolnán állomásozó 12 uhlánus ezredből a horvátországi illetőségű katonák egyre szökődnek. Már azt is megtették, hogy az új kaszárnyát, mely a városon kívül épült, valamint a városban lévő régi kaszárnyát is nem régen egymásután következő napokon meggyújtották, s csak a tolnai jól szervezett önkéntes tűzoltóknak lehetett köszönni, hogy akkor a 170 ezer forintot épült új lovassági

kaszárnya, a régivel együtt a tűz martaléka nem lett. A gyújtogatás ekkor ugyan nem tudódott ki, mert a katonai vizsgálat eredménye titokban maradt. As bizonyos, hogy elégedetlenek a katonák, mert különben nem szöknének naponként. Most is egy Kovacsevics nevű oldott kereket.

— **(Megyebizottsági tagok pótválasztása.)** Baranya-Mágoacson, — mint levelezőnk írja — tegnapelőtt volt a megyebizottsági tagok pótválasztása, mely alkalommal összesen 174 szavazat közül a hivatalos jelölt, Glauz József községi bírival szemben, az ellenzék jelöltje Kallenberger Ede lett megválasztva 52 szótöbbséggel.

— **(Bisalom Svastics főispának.)** Zalamegye közigazgatási bizottsága tegnapi ülésében foglalkozott ama támadásokkal, a melyekkel Svastics főispánt Csesznák József illette. A közigazgatási bizottság Skubits Gyula indítványára rosszalását fejezte ki a főispán ellen intézett támadások fölött és érdemei elismerése mellett biztosította Svasticsot tiszteletéről és teljes bizalmáról. Egyéb baj nem történt.

— **(Filloxera a megyében.)** Megyénk egyik községében, Egyházabréren, a filloxera fellépése megállapítván, a nevezett község határát a földművelésügyi miniszter zár alá helyezte.

— **(Áthelyezés.)** Ugrik Géza, mohácsi járásbírósi aljegyzőt a kecskeméti járásbíróshoz helyezte át az igazságügyi miniszter.

— **(Az első márc. 15-iki ünnep.)** Ma már alig van község Magyarországon, a hol március 15-ikét meg ne ünnepelnék, sőt nagyobb külföldi város sem igen akadt olyan, ahol az ott lakó magyarok e napon össze ne jöjjenek. Bár mennyire ünnepelik azonban ezt a nevezetes napot, bizonyára kevesen tudják, hogy március 15-ét hol és mikor ünnepelték meg először s hogy honnan indult ki a dolog. Hát bizony az az első ünnepség Kolozsvárott ment végbe 1873-ban, hat évvel a koronázás után. Kolozsvárott alakult meg az ünnepély rendező bizottság először, annak kimondása mellett, hogy az ünnepélyek alkalmából befolyó pénzen ennek a nagy napnak az emléket megörökítő szobrot emeljen, már azért is, mert Erdély egyesítését is ekkor mondták ki. A következő években azután egymásra alakultak meg ama bizottságok, a melyeknek a március 15-iki ünnepségek rendezése volt a célja s amelyek mindenütt szép eredményeket értek el. A kolozsvári bizottság mindjárt úgy szervezkedett, hogy állandó legyen s hogy a szobor alapja javára folytonosan gyűjtse a pénzt. Ma már tekintélyes összeg áll rendelkezésükre, de az még nem elég, aminek következtében a bizottság most ama kérelemmel fordult az ország különböző helységeiben működő bizottságokhoz, hogy szoboralapjuk javára a március 15-én rendezendő ünnepségek alkalmából gyűjtést rendezzen s a pénzt Kolozsvárra küldjék el.

— **(A püspöki vagyon átvétele.)** A vallás és közoktatásügyi miniszter Goór miniszteri tanácsost rendelte ki kormánybiz-

tosnak a pécsi püspökség javainak átvételéhez. Goór már a legközelebbi napokban ide érkezik munkája megkezdésére.

— **(Pályázat.)** A pécsi magy. kir. pénzügyigazgatóságnál egy pénzügyi fogalmazói állás van üresedésben. Pályázók két hét alatt nyújtsák be kérvényeiket a pénzügyigazgatósághoz.

— **(Halálos szerencsétlenség a vasasi bányában.)** Tegnap este a vasasi bányában — és nem, mint tévesen híresztelték, a somogyiban — szerencsétlenség történt, mely halálhozó lesz az áldozatul esett bányamunkásnak. A bánya Thonen nevű aknájában fagerendákat eresztettek le köteleken; lent az aknában volt Bika István bányamunkás, hogy a gerendákat a kötélről leoldja. A mint az egyik gerendát leeresztették, a kötél a surlódás következtében elszakadt és a gerenda egész súlyával rázuhant a menekülő nem bíró Bika Istvánra s annak testét a földre ütötte. A szerencsétlenség megtörténte után nyomban leszálltak a leütött ember társai az aknába és kiszabadították azt a gerenda alól, mely felső lábszáraitra zuhant a szerencsétlenség azokat a szó szoros értelmében összezúzta. Véres testét mire felhúzták társai az aknából, a szegény ember eszméletét veszítve s nem is jött többé magához. Ápolás végett még az este beszállították a pécs bányatelepi kórházba, a hol most élet-halál között lebeg s aligha éri meg a reggelt. Vaniss Sándor járási főszolgabíró ma délelőtt kint járt a szerencsétlenség színhelyén és az eset részleteiről jegyzőkönyvet vettett fel.

— **(Elfogott rabló.)** Még a múlt év december 28-án történt az a vakmerő rablási eset Pécsen, melyet Szita József munkás ember ellen követett el egy ismeretlen egyén a szigeti külvárosi temetőben. A jelzett alkalommal ugyanis együtt borozott Szita József egy vidéki emberrel, a ki annyira behizelegte magát a kegyeibe, hogy boros fővel rá tudta venni, hogy tegyen vele egy kis sétát a szigeti városi temetőben. Mikor aztán a temetőbe értek, az idegen egyszerűen csak megtámadta Szita Józsefet, elrabolta tőle ezüst zsebjátékát láncostul együtt s azzal megugrott. A megrabolt ember nyomban jelentést tett a rendőrségnek, azonban a vakmerő rablónak nyoma veszett. Ma aztán ráakadt a rendőrség s le is tartóztatta Szita József megrablóját, a ki a vakmerő rablás elkövetése óta már egész Baranyában megfordult, de sehol sem nyilván alkalma ilyen hűstettek elkövetésére, a hét elején megint belátogatott Pécsre, de vesztére, mert a rendőrség szemtetetett rá s ma bekerült a duTYiba, honnan holnap átkísérik a kir. ügyészség fogházába. Az elfogott rabló Dien József névre hallgat s tolnai illetőségű.

— **(Egy havi rend.)** A városi közigazgatási bizottság mai ülésében a polgármester fölolvasta a lefolyt január hónap vonatkozó jelentését. E szerint a közigazgatási iktatóba beérkezett 1930 ügydarab, a melyből 1876 intéztetett el, a kapitánysági külön iktatóba 1635 ügydarab érkezett be, a miből 1561 intéztetett el. Büntügy volt 1, vétség 26, kihágás 108, cselédkönyv kiadott 12, iparigazolvány 11. Letartóztatva volt 132 egyén, kötött utlevéllel kiutasított 64, kísérettel 3, kórházba szállított 13 egyén. A vendéglőkben összesen 632 idegen szállott meg. A személy- és vagyonbiztonság általában kielégítő volt. A száj- és körümfájás nagyban grasszált a szarvasmarha állományban, miért is hamarosan nem remélhető, hogy a városra elrendelt zárlat felol-

dassék. A központban működő községi bíróságnál beadott 337 panasz és volt 76 végrehajtás, a bányatelepi községi bíróságnál volt 123 panasz és 19 végrehajtás. A fősorozásra való előkészületek folyamatban vannak. Utadóban befolyt január hóban 790 frt 75 kr, vagyis 140 frt 92 krral kevesebb, mint a megelőző hónapban.

— **(Tolvaj cigányasszony.)** Özv. Szuherka Demeterné kisgyűd utcai lakosnőhöz beállított ma délelőtt egy kártyavető cigányasszony. Ismervén a még nem épen öreg (nőde azért nem is épen fiatal) özvegyasszonyok gyengéjét, azon ürügy alatt kezdte a kártyát vetni Szuherkánénak, hogy megmondja, kivel lép nemsokára boldog — házasságra. Erre valóban kíváncsi lévén az özvegy, a cigányasszonyt nem kergette ki a házából. sőt mikor a kártyák egy fiatalkoru, jól megtermett és tehető legényt mutattak, ennek annyira megörült, hogy kiszaladt a kamrába egy szakajtó lisztért, mivel megajándékozta a cigányasszonyt s örömeben egyedül hagyta azt a szobában. S mikor már a cigányasszony messze járt a kapott elemőzsiával, akkor vette észre az özvegy, hogy szép selyemruhája eltűnt a fogaáról. Persze, mindjárt a cigányasszonyra gondolt, mert más a ruhát el nem tűntethette s ő is csak úgy, hogy míg egyedül maradt a szobában, gyorsan begyömöszölte a batyujába a szép selyem ruhát. A meglopott özvegyasszony egyszerre igen elkeseredett a tolvaj cigányasszony ellen, a ki fiatal vő-

legényt jósolt neki, de elég drágán fizetteti meg magát, a nyert elemőzsiák mellé szép selyemruhát is lopván, a mire akár balkézsei vethet már kerésszet a meglopott özvegy, mert a cigány asszonynak bottal ütheti a nyomát.

— **(A részeg Sztür.)** Sztür Pálnak hívják azt a napssámos legényt, a kit az éjjel szedtek föl a kálvária-utca alsó végén, hol az ut közepén aludta az igazak álmát. Mivel a mély álomból — mit a bor okozott a legénynél — nem tudták lábra állítani, hordágyon kellett bevinni az ipesét a rendőrségi laktanyába, a hol a kóterbeli priccse aludta tovább a mély álmat, mely egy mormotért is megszégyenített volna. Mikor aztán ugy ebéd táján felébredt, azt kérdezte a kóter ajtaját épen rányitó porkolábtól, hogy hány óra. A mint a porkoláb megmondta neki, hogy mindjárt dél lesz, Sztür Pál így sóhajtott föl: „Mindjárt gondoltam, mert igen nagyon éhes vagyok!” Az éhes foglyot azonban előbb kihallgatták s csak ugy estefelé eresztették szabadon, hogy minél jobban kiéhezzen s jóllakván alaposan, megint annyira csuszszék lefelé torkán a bor, hogy — holt-részegre igya magát.

— **(Akkor szereti, ha nem látja.)** Koszila Borka napssámosasszonyt ma délelőtt részeg állapotban állította elő egy rendőr a biztos elé. A biztos lelkére beszélt az anyókanak, hogy miért szereti annyira a pálinkát s miért teszi ki magát a részegség szégyenének. Koszila Borka pedig azzal vé-

dekezett, hogy ő akkor szereti a pálinkát, ha nem látja.

— Hát mégis miért issik mindig? kérdezte tőle türelmetlenül a biztos.

— Hiszen mondom, könnyűgök aláasan, hogy akkor szeretem, ha nem látom. Ha nem innám meg, akkor látnám! adja meg a bölcse választ az asszony.

— **(Sertéskereskedők Kaposváron.)** A kaposvári uradalom pár esás hisott sertést adott el egy kőbányai hislalóban, a hol a sertésvész újból fellépett, tehát a megvett sertéseket nem vette át. Az uradalom ennél fogva a sertéseket a közjegyző jelenlétében elárverestette. Az árverésre rendkívül sok sertéskereskedő jelent meg Budapestről, Bécsujhelyről, Barcsról s egyéb vidékekről is. Az árverésen 50000 frtnál több óvadékat tettek le s hosszas tanácskozás, alkudozás után a sertések kilóját 1 krajcárral olcsóbban vette meg Fischhof kereskedő, mint a mennyiért azok eredetileg eladattak. Most a krajeár diferenciáért perelni fog az uralom, mi azonban jelentékeny összeget tesz ki. Kaposváron még soha se volt együtt ennyi milliomos kereskedő, mint ez alkalommal, kik annak a véleményüknek adtak kifejezést, hogy Kaposváron igen célszerű volna egy nagyobb szabásu sertéshizlaló telepet berendezni.

— **(Megugrott verekedő.)** Baumann Imre asztaloslegény legutóbb Bicsérdén volt alkalmazásban Boli Ferenc asztalosnál. A rabiátus természetű asztalosle-

egy pillanatig is gondolkozzék felőle? Ön téved az ő szándékait illetőleg és ez nagyon természetes. Azon a vadászatban, a melyre minket meghitt, oly vakmerő volt, hogy engem gyűlöletes szerelmi nyilatkozataival sértegetett; férjem meghallotta ezt, magyarázatot követelt tőle és a gonosz, elvetemült ember azt vallotta neki, hogy az ön iránt való szerelméről beszélt velem. És engem rávett fenyegetéseivel, hogy meg ne hazudtoljam. Ime, ezért kérdezősködött Károly öntől ebben az ügyben. Ezért hozott ő önnek bokkrétát. És ez utálatos komédia mellett egyre folytatja szegényletes, véres drámáját. „Ha ön meg nem hódol nekem, — mondá, — ki fogom nyilatkoztatni Fontenèves gróf előtt, hogy ki vagyok, és e vallomás következménye párbaj lesz, melyben egyikünknek el kell veszni.” Ő ugy tett, a mint mondotta. Hiszen csak az imént volt ön tanuja annak a vakmerőségnek, a melylyel a toulouse-i ügyet kezdte szellőztetni. Ha én közbe nem lépek, ha nem jelzem neki, hogy meg fogok jelenni, hálából hallgatásáért, arra a légyottra, melyre egy izben már felszólított egy levélben és ma is e levélkében; ezt kiáltotta volna a férjem fülébe: „Én voltam az ön első feleségének a kedvese, én, Savaréze!” . . . Károlynak már is haragtól szikrázott a szeme. Ha én nem vagyok ott, minden veszve van. Én ígéretet tettem, csaknem ígéretet . . . És ez az ember akkor azt mondta, hogy a gróf első nejének elcsábítója már három év óta halott. De ha én ígéretemet be nem váltom, holnap ő beszélni fog, holnap a mult felujul, a véres, siralmas mult. Ó, ez borzasztó! borzasztó! . . . És nekem pillanatokra kedvem volna ezt mondani férjemnek: „Védelmezz engem . . . bosszuld meg magadat!” De nem tehetem, mert Mártha, a szegény Mártha . . .

együttlétet, melynél minden szó ugy sivitott, mint a golyó és ugy villámlott, mint a fényes kard.

— Ejj, báróné, — szólt Helénhez, — ön a Bordomieu barátom bokkrétáját tartja a kezében.

— Ezek a virágok üdőbbek, uram, — viszonzá a szép özvegy.

— Meg kell hajolnom, asszonyom, az ilyen érv előtt.

Aztán a legnagyobb tisztelettel üdvözölte a nőket, visszavonult. Midőn Károly előtt elhaladt, finom gúnynyal, melyből a titkos diadal villant ki, így szólt:

— Kérem, gróf ur, őrizze meg irántam való szives rokonszenvét.

— Ó, legyen nyugodt, — viszonzá Károly, — nem fogok önről megfeledkezni.

Aztán Ceciliának alkalmat akarva adni, hogy a levélkét a márvány kehely alól kivehesse, hozzá tette:

— Jer, Gyula, kísérik el Savaréze urat.

Mihelyt a férfiak eltávoztak, a grófné önkénytelenül a eldobta a közömbösség álarcát.

— Kövesse őket, Helén, — szólt, reszketve emelkedve föl. — Menjen! . . . Ne hagyja el őket egy pillanatra se!

— Cecilia! mit jelent ez? — kérde a báróné csudálkozva.

— De, siessen hát, Helén! — mondá a grófné barátnőjét az ajtó felé tolva. — Mi valamennyien veszélyben forgunk. Majd elbessélem én önnek . . . Segíteni fog nekem ez elviselhetetlen teher lerészásában. — De, menjen, menjen, gyorsan . . . Ne engedje őket egyedül beszélgetni.

A báróné, barátnője dult arcát látván, gyorsan tisztába jött azzal, hogy itt valami rendkívülinek kellett

gény azonban nem a legjobb viszonyban állt munkaadójával s egy isben mikor az hanyagságáért megdorgálta, a kesében levő gyaluval ment neki és annak éles felével fejbe vágta, s mikor Boli Ferenc nem engedte magát, véresre verte. A megvert ember feljelentette a verekedő legényt a bíróságnál, de az a büntetéstől való félelmében megugrott Bicsérdről. Állítólag idejött be Pécsre; a hol most keresi a rendőrség s ha megtalálják, átadják a kir. ügyességnek.

— **(Halálosítás.)** Hartmann Jó szefvárosi köztisztviselési felügyelő, tegnap reggel meghalt. Az elhunyt egykor jobb napokat élt s aggkorára csendesen és megnyugodva töltötte be a városnál kapott szerény kis állását, míg tegnap astán bevégezte földi pályafutását. Derék, mindenki által tisztelt és kedvelt öreg urat vessített el benne városunk. Temetése ma reggel ment végbe.

— **(Meghíusult öngyilkosság.)** Simonka Mária, úszóghi illetőségű leányzó még tavaly Mindenszentekkor bejött Pécsre, hogy itt szolgálatba álljon. Talált is szolgálatot mihamarább s mi sem természetesebb, hogy szeretőt is keresett magának, hogy a kimenő napjain lovagja legyen. A szerető megelégedett a lovagi szereppel, de szegény Simonka Mari komolyan fogta fel a szerelmet s most hogy lovagja hűtlen lett hozzá, öngyilkos akart lenni. Az éjjel egy csomó gyufát ásta-tott be egy pohár visbe, hogy azt megigya; de a hásbeliek még idejekorán észrevették asándékát, megakadályozták annak kivitelé-

ben. S a romantikus szerelem iránt fogékony lélekkel nem bíró gasdaasszonya fel is mondott ma reggel a leánynak, kit most szüleihez toloncolnak hasa, hogy szerelmi bánatát kipihenje.

— **(Kutyák baja.)** Ma ugyan egészen nap csütörtök volt, mégis szerencsétlenséget hozott ez a nap a — kutyákra nézve. Az a bizonyos drótkocsi, mely egy kis állatsegregetbe illő ketrechez hasonlít, szép lassan végigvonult a délelőtti folyamán a főbb utcákon és hol itt, hol ott keritettek bele tölteket a kutyapécér-jelölt urak, a nyakába vetvén egy-egy gasdátlan kutyának a sárga réz hurkot. Nagyon helyén való dolog ugyan, hogy a kóbor kutyákat összefogdosatják, hanem az az „eljárás,” melylyel ez az összefogdosás történik, igazán megbotránkosztató. Szemtanui voltunk a piacon, mikor egy, meglehetősen jámbor kis kutyácskát úsöbe vett két kutyapécér-jelölt, s nagy hidegvérrel keritvén nyakába a hurkot, a fickánlódo ebet először agyba főbe dicsérték az öklükkel, asután a torkán végeztek erőgyakorlatokat s úgy dobták bele a mellettök álló kocsi-ba, hol már vagy három olyan jámbor állat csücsült, a melyik még a légynek sem vét. Rendört is láttunk pedig az elfogási műtét alatt, a ki figyelmeztette is a nekiböszült kutya vadászokat, hogy ne bánjanak olyan vadul asszal az állattal, de azok azt felelték: „bizony nem is simogatjuk azt a dögtöt”. . . . Bizony a kutyapécér urakat se választja meg soha az állatvédő egyesület — diasztagokul!

— **(Hadmentesek figyelmébe.)** A kik a gyöngyület terheitől fel lettek mentve, de a kiknek kárpótlásul hadmentességi adót kell fizetniök, azokat most felhívja a városi

tanács, hogy folyó hó 29-ig a városi pénztári hivatalban az ott díjmentesen nyervehető bevallási ivatekbe polgári állásukat, lakásukat, azon sorozó járást, illetőleg község nevét, melyben a hadiszolgálat alól mentesek, azon évet, melytől a felmentés reájuk számítandó s az előző évben fizetett egyenes állami adójuk összegét annál inkább bejegyezzék, mert ellenkező esetben a hadmentességről szóló törvény paragrafusá szerinti eljárást alkalmassák rájuk, vagyis akár vallnak be mindent, akár semmit: adót fizetniök mégis — muszáj!

Művészet, irodalom.

○ **Boszorkányvár.** Gyéren látogatott hás hallgatta tegnap este végig Millöckernek est az egyes részleteiben kedves zenéjü, de egészében hosszadalmasságánál fogva fárasztóvá váló operettjét. Az előadás teljesen megfelelt a darab illeténvaló természetének; egyes részleteiben szintén kitünő volt, de az óriási felvonásközök miatt bizony belefáradt a közönség az előadásba, mikor az ugy fél-tizenegy felé véget ért. Ez estén a gyengéd nem határozottan gyengébbnek is bizonyult a férfiaknál; mert mig ez utóbbiak egy Kiss Pistát, egy Dezséryt, egy Follinuzst, egy Nagy Imrét küldtek a harcba a közönség tapsaiért, addig amazokat csak Kézdi Juliska és Hevesi Janka képviselte, beteg lévén Juhász Iona is, meg Kaposi Józsa is. Ez volt az oka, hogy ma a társulat

történni. Utána sietett a három férfinak és elkísérte őket addig, a hol Savaréze végképp megvált tőlük. Astán visszatért Ceciliához, hogy kihallgassa barátnőjének a baját.

Cecilia sápadtan, remegve várta a bárónét.

— Nos? — kérdé.

— Nos, ő hasa tért.

— Nem hagyta őket magukra?

— Nem.

— És miről beszéltek?

— Kösömbös tárgyakról. Csaknem mindig Gyula ur beszélt.

— Bizonyos ön abban? Megesküszik-e nekem erre?

— De, hát mi lelta önt, Cecilia? Higyje meg, egészen elrémít.

— Ön as én barátnóm, Helén. Ön segélyemre lesz, védelmesni fog. Különben e titok engem egészen lever . . . érzem, hogy megté bolyodom. Tudja meg tehát . . .

Cecilia nem végezte be a mondatot. Nem birt többé egy szót sem kiejteni. Ideges mozdulattal emelte föl a kandallón levő márvány kelyhet, fölkapta a levélkét s gyorsan szétnézve, nem jön-e valaki, visszatért Helénhez.

A báróné először nem értette a dolgot és azt képzelte, hogy neki volt az a levélke szánva.

— Légyott! — kiáltott föl Helén. — Hát ő oly vakmerő, hogy nekem légyottat tűz ki! . . . Mily esztelenség! . . . Ez a papir kétségkívül abban a bokrétában volt, melyet nekem adott! És én észre sem vettem ezt! Mily kábult vagyok! Ó, önnek van oka félni! Ha ezt Gyula ur megtudná! Első dolga is az

lenne, ugy-e, hogy megverekednék vele? Ó, én őt nagyon jól ismerem!

A grófné kitekintett.

— Mit csinál a férjem? — kérdezé astán visszatérve. — Miért nem jön be? . . . Ön rosszul látott, rosszul hallott . . . Ők együtt vannak!

— A gróf levelet kapott Párizsból. Épp az én jelenlétemben adták át neki. Átolvasván, alkalmasint most válaszol reá . . . De, beszéljünk komoly dolgokról . . . Azt tanácsolja ön, hogy férjhez menjek?

— Kihez?

— Savaréze urhoz. Ez a levélke oly élesen szól, oly szenvedélyes, minden egyszerűsége mellett is . . .

— Azt gondolja, édes Helén, hogy az a levél önt illeti?

— Az nagyon világosan látható, édesem. A gróf már kérdezősködött tőlem a vele való viszony felől . . .

— Ó, — viszonzá a grófné, — az az ember mindenkit csak áltat és gyötör itt . . . Helén, kedves Helén, ugy-e nálunk soha se lehet ok féltékenységre?

— Nem, kétségkívül nem, Cecilia, — viszonzá a báróné kissé bosszusan. — De hát, végre is, miért kellene nekem Savaréze-ről lemondanom? . . . Önnek férje van . . . kivel meg kell elégednie, édesem.

— Helén, — folytató a grófné aggódó türelmetlenséggel, — ez a Savaréze: kedvese volt . . . a Károly első nejének.

— Ó . . .

— És ő engem el akar csábitani, hogy megboszulja magát a férjen, kivel szemben ő egykor oly aljas, oly nyomorult szerepet játszott. Tisztán lát-e ön immár? Érti, hogy ez az ember csak gonosz terven törli a fejét, a miért nem érdemes arra, hogy ön csak

egyik ambiciózus és vállalkozó tagja, Fodor Ilona nagyobb szerephez is jutott, Marcsát, a Kaposi Józsa szerepét énekelvén. És debütálásának a legnagyobb igyekezettel szerzett sikert, mert meggyőződöttünk arról, hogy jó hangja van, játszani is tud s ha gyakrabban jut nagyobb szerepekhez, gyakrabban is arat sikert. A mostanival meg lehet elégedve. Kézdi Juliska (Verus) igen kedvesen énekel és játszott; a IV. felvonásbeli kuplóját négyszer is megújraza a publikum. Hevesi Janka (Coralie) fess és csábító énekesnő volt s őt is sokat tapsolták különösen a III. felvonásban. Nagy Imre (Józei) és Kiss Pista (Andris) voltak az előadás lelkes játéka és ének dolgában mi kívánni valót sem hagytak fenn. Follinus elegánsul adta a francia udvarmestert, Desséry szinte teljesen beleélte magát a Bossorkányvár ura szerepébe. A díszletek igen sikerültek voltak; különösen a II. felvonásban a Bossorkányvár lát képe volt megragadó. (→)

Közgazdaság.

□ A vasutasok baja. A szegény vasutasoknak ismét bajuk van. Ez a mostani a nagyobbak közül való s így érthető az az elkeseredés, amelyet a vasuti tisztviselők éreznek. Az történt, hogy a magyar államvasutak igazgatósága tudtára adta a tisztviselőknek, hogy a kereskedelemügyi miniszter rendelete értelmében csak azoknak számítják be a nyugdíjba az ideiglenes szolgálatot, a kik legalább is tíz évig szolgáltak ideiglenesen. Sőt még ezeknek is a szolgálat idejük felét számítják be. Ez érthetetlen rendelet következtében most azok, akik csak 6—8 évig szolgáltak ideiglenesen, elvesztik ezt az egész időt. A rendelet megszüntetése érdekében a tisztviselők mozgalmat fognak indítani.

□ A djakovári takarékpénztár bukásáról északi levelezőnk a következőket írja: Az intézet könyveinek újabb megvizsgálása után kiderítették, hogy a hiányzó összeg nem 170.000, hanem 220.000 frtot tesz ki és e rossz gazdálkodást az intézet csakis az előbbi igazgatótanácsnak tulajdoníthatja, amely a hivatalnokok eljárásaival mitsem törődött. Néhány igazgatótanácsos nagy összeggel terhelte meg ingatlanukat nevezett intézetnél annyira, hogy végül nem maradt más hátra, mint azokat egyszerűen átvenni. Így egy ilyen átvett ingatlan az aktívákban 100.000 forinttal szerepelt s utóbb az intézet kénytelen volt ezt 30.000 forinton eladni. Strossmayer püspöknek az a nagyelkü határozata, hogy az intézetnek 100.000 frtot kölcsönöz 10 évre minden kamat nélkül, a legkedvezőbb benyomást tette. Az országos kormány és a djakovári polgárok ugyancsak mindent elkövetnek az intézet főtartása érdekében és e mozzanatok mind amellet szólának, hogy az intézet szanálására alapos remény van. Az intézet a részvényeseket e hó 18-ára rendkívüli közgyűlésre hívta egybe.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése febr. hó 13-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Még mindig a Pulszky-botrány uralja a ke-

délyeket. A mai ülés elején Madarász József szólt föl személyes kérdés címén és kijelentette, hogy ő a Batthyány-Kossuth kormányt sohasem vádolta korrupcióval. A korrupció csak a kiegyezéssel vette kezdetét.

Hévízy János, majd Kammerer Ernő után

Polónyi Géza tartott nagyhatású beszédet. Konstatálja, hogy Percel Dezső belügyminiszter a szlavóniai vasutak igazgatótanácsában együtt ült képviselőházi alelnök korában azzal a Haas Jakabbal, akit 1866-ban súlyos vesztegetési vádak miatt vizsgálati fogságba vetettek. Felolvassa ezután egy királyi leiratot, mely Haas Jakabot kizárja minden állami vállalatból. Az országos képtár ügyében fölolvassa 1887-ben beadott interpellációját, melyben rámutatott volt akkor a visszaélésekre, tehát Pulszky Károly megbízhatatlanságát már azóta ismerhették. A kormány ennek dacára mégis nagyobb összegeket bizott rá. Wekerle, Eötvös Loránd b. és Wlassich miniszterek gondatlanságukért felelősek az országnak és a kárt megfizetni tartoznak. Pártolja Apponyi javaslatát. (Viharos taps az ellenséken.)

Percel Dezső alig tud szóhoz jutni a nagy izgatottságtól. Kijelenti végül nagy nehezen, hogy Haas Jakabbal mások is ülték az igazgatótanácsban, nincs rajta mit tagadni.

Szünet után Wlassich Gyula kultuszminiszter bizonyítja, hogy Pulszky Károly becsületességében nem volt okuk kétkedni.

Vajay István pártolja Apponyi javaslatát.

Teleszky István elnök a vitát bekezesztette.

Holnap következnek a záró beszédek és a szavazás, a mi valószínűleg névazzerinti lesz.

Ülés alatt a jobboldali folyosón Tisza Kálmán rosszul lett. A képviselők közrefogták, és haza akartak kísérni. De Tisza megköszönte. „Csak elszédültem egy kissé!” — mondá. A képviselők a Ház kapujáig kísérték, honnét egyedül ment haza lakására, a szomszédos Degenfeld-palotába.

TÁVIRATOK.

— **Lemondott főispán.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Benicky Ferenc Pestmegye főispánja, a belügyminiszter multkori kijelentése folytán, mely szerint helyteleníti, ha közigazgatási hivatalnokok befolyanak a pártszervezkedésbe, lemondott.

— **Alhir.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap este hire futott a fővárosban, hogy Pulszky Károly megmérgezte magát a fogházban. Széltére beszéltek; de ma a hír valótlonnak bizonyult.

Farsangi naptár.

Február 15.: Jogász-táncestély a Vigadóban. Vasutasok bálja Barcsan. — Munkás képző-Egylet álarcosbálja a Hattyuban. — Bérkocsis-bál a „Nemzeti sörarszék“-ban

Február 18.: A pécsi Dalárda humoros estélye a Hattyuban. — Szigetvári Olvasó-Egylet táncestélye. — Pécsi Polgári Daloskör farsangi estélye a Vigadóban.

Február 20.: Pécsi zenészek táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban.

Február 23.: Heringlakoma a „Vigadó“ összes helyiségeiben.

A budapesti áru- és értéktőzede hivatalos árjegyzése.

— Február 13-án. —

Buza kézáru	6.90—7.35
„ tavasza	6.90—6.99
„ őszre	7.14—7.16
Rozs	6.32—6.36
Árpa	4.90—5.40
Kukoricsa	4.05—4.40
Zab	6.10—6.45
Káp. reposes	8.95
Magy. aranyjárdék	122.75
„ koronajárdék	99.10
Regalé-kötvény	100.25
Magy. nyeresémsorsaj.	153.—
Tiszassabályozási kölcse	142.—
Oszt papírjárdék	100.50
„ aranyjárdék	122.25
„ koronajárdék	100.25
1884-iki sorsajegy	192.—
Magy. vörös ker. sorsaj.	10.50
Olasz „ „ „	18.50
Olasz „ „ „	12.—
Bazilika-sorsajegy	6.75
Jósziv-sorsajegy	2.40
Német márka	59.95
100 frank (francia)	48.15
100 lira (olasz)	44.25
10 font sterling (angol)	121.55

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

NYILT-TÉR*)

Szép és igen olcsó lakás

a város legszebb helyén a Király utca elején május 1-ére bérbe adandó.

Bővebbet Engel Lajos utóda könyvkereskedésében Király utca a hajó szállodával szemben.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC.
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Elegans butorzat

és ebédlő felszerelés

zongorával

eladó, összesen vagy egyenként, előnyös feltételek mellett. Bővebbet a Klimó-utca 4. szám alatt az emeleten.

**A legszebb
meghívók,
tánczrendek,
eljegyzési,
esketési és
látogató jegyek
készítettnek**

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utcza sarkán.